

Imaórák

54.

Emlékezz, te Krisztushoz tartozol!

2025. március

Ó, örök világosság, amely minden teremtett fénynél szebben tündökölsz, hatolj belém villámmal, járd be ragyogva szívemnek minden rejtekét. Hozz tisztulást, örömet, fényt és életet lelkembe, annak minden tehetségébe, hogy ujjongó örömben egészen a tied legyek. Ámen.

Kempis Tamás

Ajánlás:

Zajos világunkban a keresztény ember is időnként eltéved, nem látszik rajta Krisztushoz tartozása. Elsodorja a felpörgetett élet rohanása, önkizsákmányoló, mindent maga megoldani akaró mentalitása. Pedig Krisztus nélkül földi céljaink is kiüresednek, értelmüket veszítik. Időnként érdemes megállnunk, hogy a forráshoz visszataláljunk, újra tudatosan Krisztus útjára visszatérjünk.

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

„Teremtésünknel fogva megadatott nekünk az a nyugalanság és hívás, amely arra sarkall minket, hogy életünk második felének kockázatai és ígéretei felé haladjunk. „Isten méretű lyuk” van mindannyiunkban, amely arra vár, hogy betöltsük. Isten teremti bennünk azt az elégedetlenséget, melyet csak a kegyelem, és végül, az isteni szeretet képes kielégíteni...”

Richard Rohr ferences lelkesítő író gondolata mindenkire érvényes: szédült pörgésünkben valamit nagyon keresünk, sokszor nem is tudjuk, hogy kit, mit. A transzcendens világot elfogadók már legalább sejtik, mit kellene keresni. Már nyomon vagyunk, de gyakran eltévedünk.

A boldogság kék madara, meg az aranyborjú bizony sokszor legyőzi, elnyomja bennünk is azt a szelíd, hívó hangot. Azt az Isten méretű lyukat valami bővli dolgokkal akarjuk betölteni, de józan pillanatainkban rájövünk, hogy ez nem megy. Vissza kell térnünk – mindig – a FORRÁSHOZ!

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában (Hangtár) az Imaórák között:

2025.02.21. - 23:20

2025. március

Hideg, téli estén, járvánnyal terhelten szerény létszámmal jöttünk össze februári imaóránkra. Andor atya indította az együtt gondolkodásunkat, miután kihelyezte az Oltáriszentséget.

***Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.***

Kedves Testvérek!

Szeretettel köszöntök mindenkit ezen a hideg, téli estén! **Mi is a mai témánk? Rohanó világunkban – ahogy a plakátunk ajánlásában is olvashattuk – sokszor elfelejtkezünk Jézusról. A legfontosabb az, hogy a reggeli imában tudjunk Isten jelenlétébe helyezkedni, utána aztán továbbra is tudjuk Őt vinni. Ha ez nem teljesen sikerül, akkor talán most az imaórában kapunk segítséget, hogyan lehet napközben újra kezdeni az Úrral. Imádkozzunk így!**

Emlékezz, te Krisztushoz tartozol! Ezt a dalszöveg refrént választottam mai imaóránk mottójául, ill. ennek a felszólításnak a tartalmáról, jelentéséről szeretnénk gondolkodni most. Mi, akik a keresztény értékrend szerint igyekszünk berendezni életünket, megvalljuk hitünket, néha mégis úgy tűnik, mintha megfélejtkeznénk Krisztushoz tartozásunkról. Elég egy kis – vagy nagyobb – nehézség, a világ csábítása, a média-agymosás elterelő igyekezete, elkényelmesedésünk és sok-sok egyéb tényező, és máris letérünk kitérőtől utunkról. Jó, ha ezt őszintén beismerjük, időnként megállva magunkba nézünk, és ahogy a GPS mondja, ha elvettük az útirányt, mondjuk mi is azt magunknak: újratervezés! Mai szövegeink, énekeink imáink segítsenek bennünket ebben az újratervezésben. Mindjárt az elején énekeljük is az idézett éneket:

***//: A világnak Krisztus kell. A világnak Krisztus kell.
A világnak kellesz te is, mert Krisztushoz tartozol. ://
//: Emlékezz, emlékezz, te Krisztushoz tartozol! ://***

Egy erdélyi ferences szerzetes -Szilveszter barát- gondolatait felidézve nézzük meg, miért is érdemes Krisztust követnünk, az Ő útján járnunk:

„Aki megvall engem az emberek előtt, azt én is megvallom mennyei Atyám előtt.” (Lk 12, 8 – 12)

Jézus arra buzdít bennünket, hogy következetesen éljük meg a belé vetett hitünket, mert örök életünk attól függ, hogy milyen magatartást tanúsítottunk iránta földi létünk idején. Ha megvalljuk őt az emberek előtt – mondja Jézus –, az elegendő lesz arra, hogy Ő is megvalljon bennünket Atyja előtt. Ha azonban megtagadjuk őt az emberek előtt, akkor Ő is meg fog minket tagadni az Atya előtt.

Jézus azért figyelmeztet a jutalomra vagy büntetésre, amely földi életünk után vár ránk, mert szeret minket. Ő tudja, amit az egyik egyházatyja is mond, hogy a büntetéstől való félelem néha hatékonyabb egy szép ígéretnél. Ezért egyrésztől táplálja bennünk a végtelen boldogság reményét, másrésztől pedig, hogy megmentsen, felébreszti bennünk a félelmet a kárhozattól.

Földi életünk végén Jézus nem fog mást tenni, minthogy az Atya előtt megerősíti mindegyikünk választását, amit itt a földön meghoztunk, annak minden következményével együtt. Az utolsó ítéletre utalva ennek a döntésünknek az egész jelentőségét és komolyságát mutatja itt meg: az örök életünk forog ugyanis kockán.

Határozzuk el tehát, hogy egyszerűen és őszintén megvalljuk Őt az emberek előtt! Lépjünk túl minden hamis tiszteleten! Hagyjunk fel a közepszerűséggel és a megalkuvással, a kétszínűséggel, mely megfosztja keresztény életünket a hitelességtől!

Jusson eszünkbe: a mi hivatásunk az, hogy tanúságot kell tennünk Krisztusról. Ő éppen rajtunk keresztül akar békét, igazságot és szeretetet hirdetni minden embernek. Tegyük róla tanúságot mindenütt: a családban, a munkahelyünkön, barátaink között, az iskolában vagy bármilyen élethelyzetben!

Elsősorban a magatartásunk tanúskodjon mellette: a becsületes életvitelünk, a tiszta szokásaink. Mutassuk meg, hogy nem ragaszkodunk mindenáron az anyagiakhoz, hogy részt veszünk mások örömeiben és szenvedéseiben! Különösen a kölcsönös szeretetünkkel és az egységünkkel tegyük tanúságot, hogy az a béke és az a tiszta öröm, amit Jézus azoknak ígért, akik egységben élnek, már itt a földön eláraszthasson minket, és átáradjon a többiekre is!

...De az is előfordulhat, hogy félreértenek, hogy ellentmondanak, hogy kinevetnek; elutasításban, sőt üldözésben lehet részünk. Jézus erre is figyelmeztetett: „Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak.” (Jn 15,20)

Ez csupán annyit jelent, hogy helyes úton járunk. Tegyük tanúságot továbbra is bátran, a megpróbáltatások közepette is, az életünk árán is! Mindent megér a ránk váró cél: a menny, ahol Jézus, akit szeretünk, örökre megvall bennünket az Atya előtt.

Ebben a sötét világban egy gyertyafény is tud tájékoztatást nyújtani. Ne tegyük véka alá sem hitünket, sem reményünket!

Szilveszter Barát/Erdély - ferences

Ahogy az imént említettem, a mai korszellem igyekszik erről az útról elterelni bennünket. Észnél kell tehát lennünk, és éppen ez ügyben is kérni az Úr segítségét:

Túrmezei Erzsébet: Imádság a korszellem ellen

Uram, ebben az okos korban
Ne engedd elbutulni néped,
Hogy az üres emberi szó
el ne némítsa szent igédet!

És ebben a jéghideg korban
Adj nekünk lángoló szívet,
Hogy szereteted melegét árássza,
Aki e földön a tied.

És ebben a jóllakott korban
Ne engedd meg, hogy éhen haljunk.
Táplálj mennyei eledellel,
Hogy pusztulásba ne zuhanjunk.

S Urunk, ebben a fáradt korban
adj új tettekre erőt nekünk,
és légy a mi erőnk Te magad,
ha lankadunk, ha elcsüggedünk!

Közösen is imádkozzunk, hogy a korszellem ne sodorjon el minket:

Uram, Jézus! Körülöttem a romlás, a pusztulás sokféle jelét látom. Önmagukat pusztító embereket és saját világukat pusztító, élhetetlenné tevő embereket. És te engem nevezel a föld sójának, a világ sójának és a romlást megállító sónak. Tudom, hogy ebben a világban kell élnem, de hozzád tartozva, hogy a te örömhíred, a te tanításod, a te igazságod jó ízét adhassam a világnak. Éljen bennem a krisztusi íz: az öröm és a jóakarát. Ámen.

Nemcsak a korszellem, hanem a saját habitusunk, testvéreinkhez, mieinkhez való viszonyulásunk is sok csapdát rejthet. Gyakran akaratlanul is letérünk Krisztus útjáról, a szeretet útjáról. Reményik Sándor erre figyelmeztet:

Reményik Sándor: Ha számbavetted...

Ha számbavetted mind a vétkeid,
Szemed ha metszön önmagadba látott:
Az ismeretlen sok-sok bűnödért
Még mondj el egy pár miatyánkot!

Mert szüntelen a mi bűnbeesésünk,
Mert végtelen a vétkeinknek száma
S talán nem az a legölőbb csapás,
Mit sújt az öklünk tudva, odaszánva.

A legsikoltóbb seb talán nem az,
Mit oszt a kardunk nyílt, lovagi tornán
S tán az se, mit suttogva, hátmögött
Ejtünk kajánul, titkon és orozván.

A legsikoltóbb, legégőbb sebek
Egy mosolyunktól nyílnak, úgy lehet.
Mely indult jóakarattal ösvényén
És öntudatlan gúnyba tévedett.

A legszörnyűbb lavinák úgy lehet,
Indulnak egy elejtett szó nyomán,
Mit elhallgatni – véltük – nincs miért,
S mit elhallgatni jobb lett volna tán.

S mikor egy gyötrődő szív úgy eped
Egy szónakért, mely meg tudná váltani,
S virágoskertből sivataggá lesz.
Mert azt az ígét nem mondtuk ki.

Mert elnéztünk a ködös messzeségbe,
A léptünk rajta döngve áthaladt,
Semmit se tettünk – csak nem vettük észre –
És eltapostuk, mint egy bogarat.

Oh végtelen a vétkeinknek száma,
Mi álomroncsba, tört reménybe járunk,
Pusztán azáltal, hogy élünk, megyünk,
Szüntelen egy virágot tör le lábunk.

Ha számbavetted mind a vétkeid,
Szemed ha metszön önmagadba látott:
Az ismeretlen sok, sok bűnödért
Még mondj el egy pár miatyánkot.

Igen, vannak ismeretlen, rejtett bűneink is. Az egyházi terminológia úgy is mondja: idegen bűnök, amikor az előbbi vers szerinti mentalitásunk másnak lelki károkat okozhat, esetleg az ő bűnüket idézi elő. Határozzuk el magunkat az ilyen mentalitás elkerülésére!

Hűségima

Istenem, Te vagy a Szeretet. A Magad képére teremtettél engem, és meghívtál isteni szereteted életébe. Nincs más vágyam, csak az, hogy a Tied legyek. Értelmem Téged keres, akaratom Feléd siet, szívem Neked örül.

Atyám, köszönöm az életet és a szabadságot, s köszönöm, hogy odaadtad értem Egyszülött Fiadat. Jézusom, köszönöm a szeretet tanítását, s köszönöm, hogy odaadtad értem az életedet. Szentlélek Úristen, köszönöm az Élet leheletét, s köszönöm, hogy szívemet templomoddá tetted.

Szeretetedre életem minden órájában a szeretet legyen a válaszom. Én is szüntelenül csak adni akarok, Istenem. Tanításod alakítsa át gondolkodásomat, gondolkodásom pedig az életemet. Mindenkinek mindene akarok lenni. Örömöm csak az legyen, hogy szolgálhatok. Senkit sem bántva, vissza sem bántva, bocsánatot kérve és megbocsátva keresem a Te békédet. Békédet és örömodet szívemben megőrzöm akkor is, ha a szolgálat kicsivé, az adás szegénnyé, a szelídség üldözötté tesz, miként Téged, Jézusom.

Fogadom, hogy hűséges leszek Hozzád, egészen a halálig. Veled kezdem és zárom minden napom. Testeddel és véreddel táplálom a Tőled kapott isteni életet. Nem állok meg az úton soha, a mércét egyre magasabbra teszem. Minden este eléd állok, Uram, és számon kérem magamtól: adtam-e időt, pénzt, szeretetet; eleget adtam-e, többet adtam-e, mint tegnap?

Ígérem, hogy hűséges leszek Egyházadhoz. Tőle kaptam mindent: általa ismertelek meg Téged, Jézusom. Mindig a Te arcodat keresem benne, és egész életemet szolgálatára szentelem. Szavaimmal, apostoli életemmel úgy akarlak képviselni, hogy embertársaim eleven tagjai legyenek a Testnek, melynek Te vagy a Feje.

Nem akarom vezető nélkül járni utadat, hogy míg másoknak hirdetem az örömhírt, magam el ne vesszek. Nem akarom becsapni magamat, rábízom tehát törekvéseim ellenőrzését egy testvéremre, hogy ne engedjen megállni, visszacsúszni, vagy letérni az útról.

Tanúságot akarok tenni Rólad, Jézusom. Családom legyen a szeretet otthona. Munkahelyemen és bárhol másutt legyek jel, hogy Rád ismerjenek rólam az emberek. Te magad köré gyűjtötted a Tizenkettőt, én is egész szívvel testvére akarok lenni azoknak, akikkel együtt küzdök országod megvalósulásáért. Ígérem, hogy őket sem jóban, sem rosszban el nem hagyom. Segítségükkel akarom olyanná formálni magam, amilyenek Te szeretnél engem, Jézusom. Hűséges maradok a közösséghez, hogy mindig hűséges lehessenek Hozzád és így eljussak a Szentháromság szeretetközösségébe. Amen.

A szőlőtőről, szőlővesszőkről szóló tanításban Jézus azt mondja: nélkülem semmit sem tehettek. Ez így van, az Ő segítségével nélkül valóban semmik, senkik vagyunk. Egész emberségünk csak az Ő koordinátarendszerében értelmezhető. Énekeljünk:

Jézus, életem, erőm, békém. Jézus, társam, örömöm.

***Benned bízom, Te vagy az Úr! Már nincs mit félnem, mert bennem élsz.
Már nincs mit félnem, mert bennem élsz.***

Bizonyára sokan megéltünk egy-egy találkozást, egy-egy történést, amikor megsejtettük, hogy most Jézus szólt, vagy üzent. Nekünk, személyre szólóan! Ezek a kiemelkedő pillanatok azután döntő fordulatot hozhatnak életünkbe. Péter apostol is így járt...

Simon imája

Imádozt Uram, Jézus! Életem legboldogabb napja volt a mai, hiszen megtaláltam az értelmet benne. A mai napon, amikor beszálltál a hajómba, azzal együtt beléptél az életembe örökre és végérvényesen. Micsoda öröm, hogy az én hajómból tanítottad a te szent igazságodat a tömegnek. Nem gondoltam, hogy egyszer neked kell valamim.

Most már tudom, hogy nemcsak a hajómra volt szükséged, hogy taníts, hanem rám, teljes valómra, azért, hogy életemnek célt adj. „Evezz a mélyre!” – bízottál. És én szavadra a mélyre evezek, és bár emberi ésszel reménytelenül, de kivetem a hálót, mert bízok benned. És te, drága Jézus, ezerszeresen megjutalmazod a bizalmamat, és előre vetíted életem feladatát: a te szavadra történő halfogást.

Micsoda óriási ajándék és felfoghatatlan kegyelem ez számomra, méltatlan bűnös számára!

Lábad elé borulok, és így kérlek: „Menj el

tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!” Félelem fog el a te nagyságod láttán, és a feladathoz való kicsinységem tudatában. Ó, Uram, adj hitet, és bátorságot a szívembe a küldetéshez, hogy emberek halásza lehessenek a te szavad szerint. Életem Ura és parancsolója, mindenemet elhagyva követlek téged örökké. Ámen.

Jézus minket is megszólít, szólongat, mert a mi bárkánkba is be akar szállni. Ne féljünk Őt befogadni, hiszen Vele a bátorság, a biztonság, céltudatosság is beszáll, és biztos irányt találunk. Imádkozzunk:

Uram, nagy öröm él szívemben, mert beszálltál életem hajójába, és ezzel részt vállaltál emberi életemből. Azért teszed ezt, hogy velem együtt indulj a világ nagy tengere felé. A magam ereje sokszor kevésnek bizonyul. Kudarccal és sikertelenséggel ér nap mint nap, de a veled való találkozás óta újra erőt érzek magamban és lelkesedést, hogy ismét érted fáradozzak. Taníts engem, hogy mindig engedelmessé váljak szavadnak és emberhalász legyek, aki bátran indulok az emberekhez, hogy hirdessem a te evangéliumodat. Ámen.

Mikor Jézus kér tőlünk, nem hatalmas, teljesíthetetlen dolgokat vár el, hanem az adott élethelyzetünkben való helytállást, sok-sok apró, mindennapi, jó szándékú tetteket, hozzáállást. Antoine de Saint-Exupéry fohászatát érdemes nekünk is megfontolni:

Fohász

Uram, nem csodákért és látomásokért fohászok, csak erőt kérek a hétköznapihoz. Taníts meg a kis lépések művészetére! Tégy leleményessé és ötletessé, hogy a napok sokféleségében és forgatagában idejében rögzítsem a számomra fontos felismeréseket és tapasztalatokat! Segíts engem a helyes időbeosztásban! Ajándékozz biztos érzéket a dolgok fontossági sorrendjében, elsőrangú vagy csak másodrangú fontosságának megítéléséhez!

Erőt kérek a fegyelmezettséghez és mértéktartáshoz, hogy ne csak átfussak az életen, de értelmesen osszam be napjaimat, észleljem a váratlan örömeiket és magaslatoikat! Órizz meg attól a naiv hittől, hogy az életben mindennek simán kell mennie! Ajándékozz meg azzal a józan felismeréssel, hogy a nehézségek, kudarcok, sikertelenségek, visszaesések az élet magától adódó ráadásai, amelyek révén növekedünk és érlelődünk! Küldd el hozzám a kellő pillanatban azt, akinek van elegendő bátorsága és szeretete az igazság kimondásához! Az igazságot az ember nem magának mondja meg, azt mások mondják meg nekünk. Tudom, hogy sok probléma éppen úgy oldódik meg, hogy nem teszünk semmit. Kérlek, segíts, hogy tudjak várni! Te tudod, hogy milyen nagy szükségünk van a bátorságra. Add, hogy az élet legszebb, legnehezebb, legkockázatosabb és legtörékenyebb ajándékára méltók lehessünk! Ajándékozz elegendő fantáziát ahhoz, hogy a kellő pillanatban és a megfelelő helyen - szavakkal vagy szavak nélkül - egy kis jószágot közvetíthessek! Órizz meg az élet elszalasztásának félelmétől! Ne azt add nekem, amit kívánok, hanem azt, amire szükségem van! Taníts meg a kis lépések művészetére! Ámen.

A szőlőtő példázat után a folyópartra ültetett fa képe is előttünk van. Nem mindegy, hova, mibe gyökerezünk.

Túrmezei Erzsébet: Szent forrás tövé

Szent forrás tövére ültetetten
oly jó lenni mindig élő fának!
Lenn gyökeremre zúgnak a habok.
Tavasz van, halk virágot bonthatok,
Selymes rügyeknek titkát leshetem,
és túl minden Igén, Ígéreten
lehetek gazdag, gazdag, véghetetlen –
a szent forrás tövére ültetetten.

Hajnali szélben halkan megremeg
és súgja, zúgja lelkem minden ága,
fakadó rügye, fészlő virága:
nem én... nem én... a forrás Jézus... Ó!
Övé itt minden élet és erő.
Minden virág, a lenge szélben ringó,
minden rügy, minden édes titkú bimbó,
minden, mi bennem, rajtam él, ragyog:
A Forrásé, a Forrásé vagyok!

Övé! Itt minden Őt hirdetni vágyik.
Kibontja lelkem ébresztő virágít.
Ragyogjanak a fényben, tavaszban,
S illatuk árja hadd hirdesse szerte,
Él ez a fa, mely gyökerét a szent
Örök Forrás áldott tövébe verte!

Ha már a példázatoknál vagyunk, a fény szimbólumot se felejtsük el: a tartóra tett méceses, a hegyre épült város képét. Sok szép énekünk is szól erről, énekeljük az egyiket:

***Te vagy a fény a szívemben, Jézus,
add, hogy ne szólhasson bennem a sötét!
Te vagy a fény a szívemben, Jézus, Krisztus jöjj, Te vezess utamon!***

Igen, jó szívvel, teljes bizalommal hagyatkozhatunk Jézus vezetésére, mert Ő nem a sötétségbe, hanem a világosságba, méghozzá az örök világosságba akar elvezetni. Lefekvés előtt az Ő szemüvegén keresztül érdemes visszatekintenünk az elmúlt napunkra, vajon az Ő nyomán jártunk, vagy kitérőket tettünk, elkóboroltunk?

Esti ima

Uram, ilyenkor este látom csak igazán, milyen nehéz a napnak minden percében „aprópénzre váltani” még oly nemes törekvéseket is, mint felebarátaink szeretete. Mert te nem szónoklatokban és szépen kidolgozott értekezésekben kívánod tőlünk ezt a szeretetet, hanem azt akarod, hogy elsősorban azokhoz legyünk jók, megértők, türelmesek, tapintatosak, akikkel együtt élünk, dolgozunk, akikkel meg kell osztanunk a nap minden örömét és nehézségeit - más szóval: mindazokkal, akiket mellénk rendeltél.

Vajon nem térnek-e ma este többen is keserű szájjal haza éppen miattam? Mert tapintatlan voltam, udvariatlanul, hozzád nem méltóan viselkedtem. Nem okoztam-e súlyos csalódást valakinek is kiábrándító magatartásommal? Uram, bocsáss meg ezért nekem, s engedd, hogy hibámat holnap mielőbb jóvátehessem!

De köszönöm, Istenem, ha a te segítségével sikerült ma egy hálás pillantást vagy mosolyt fakasztanom valakinek az arcán.

Adj ma este minden ismerősömnök néhány békés órát szereteteik körében. Azoknak is, akik neheztelnek, azoknak is, akik szívesen emlékeznek rám.

Sejtse meg mindannyiuk a nagy törvényt, hogy egyedül a szeretet az, amelyből minél többet nyújtunk egymásnak, annál több marad belőle a magunk számára. Ámen.

Mielőtt mára elköszönünk az Oltáriszentségben ma is velünk tartó Mesterünktől, közös imánkkal forduljunk Hozzá:

Urunk, Jézus! Te azért hívtad meg egykor tanítványaidat, hogy a te tanúid legyenek. Tanúskodjanak arról, amit tanítottál és cselekedtél. Ők megismerték a te életedet, veled éltek, s látták találkozásaidat az emberekkel. Te arra hívsz bennünket is, hogy megismerjünk téged és tanításodat, és legyünk tanúid a világban. Tőled kapott küldetésünk mindenkéhez szól, örömhíredből senki nem lehet kizárva, irgalmad mindenki felé kiárad. Taníts minket arra, hogy engedelmes szolgálid legyünk, akik művedet alázattal folytatjuk annak érdekében, hogy Isten országa szüntelenül növekedjen. Ámen.

Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok.

Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.

Áldás csengetés

Tebenned remélek, szívemből szeretlek.

Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.

Néhány szempontot felidéztünk, ami alapján Krisztushoz tartozásunkat tudatosíthatjuk magunkban. Ennek alapja mindenképpen a személyes kapcsolatunk Vele. Ha erre törekszünk, nem fogunk – átmenetileg sem – megfélekedni Róla, Ő pedig kegyelmével mindig mellettünk fog állni, életünk bármilyen irányba fordul is. Persze, igaz, hogy a bajban mindig odatalálunk hozzá, – de ha jól megy a szekér, akkor se feledkezzünk meg róla! Inkább még fokozottabban adjunk hálát a sok jóért, amivel elhalmozott. És, ha nyitott lélekkel – szemmel, füllel, szívvel élünk, életünk történéseiben találkozhatunk is Vele, nemcsak a templomban, a szentségekben. Legyünk hát nyitottak ezekre a találkozásokra, és ennek örömét osszuk meg testvéreinkkel – ahogy a számáriai asszony.

Siklós József: Samáriai asszony

Mindent megmondott, amit cselekedtem!
A kútnál tőlem kért vizet;
élő vízzel Ő kínált meg engem.

Nem kérdem többé: Melyik a szent hely,
ahol az ember Istenét imádja;
Tudom a titkot: Rátaláltam a Messiásra!

Mindig új kalandra űzött-hajtott
izgága vérem. Most pedig futok,
hogy új titkomat mindenütt elbeszéljem!

Nincs már szívemnek szégyellt homálya,
gyötrő kérdőjele. – Siessetek!
Itt jár, ti is találkozhattok Vele!

Záróénekünk rövid összefoglalása mai gondolatainknak. Énekeljünk:

Jézus a jóság, veled van mindig, átölel téged. Jézus a jóság, bízd rá életed!

Nyugodalmas jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

Önmagammal küszködve...

Nagyon félek, Uram, attól, hogy elveszítelek,
bár tudom, hogy megtalálasz,
kezedben tartasz akkor is, ha én ezt nem akarom és tiltakozom ellene.
Uram, mit tegyek ezekkel az ellentétekkkel?
Könyörgöm,
ajándékozz meg csekélyke magammal engem.
Istenem, hálát adok azért, hogy Te velem vagy,
pedig rengeteget kértelek, hogy ne gyere utánam.
Uram, tégy velem valamit,
mert én nem tudom, mit kezdjek magammal.

...az én szívem igazán meg nem nyughatik,
sem teljes megelégedésre nem juthat,
hacsak benned meg nem nyugszik,
és túl nem lép
minden ajándékon, minden teremtményen.

Ó, én szerelmes jegyesem, Jézus Krisztus,
tisztá vőlegény, Ura az egész teremtett világnak,
ki adja meg nekem az igaz szabadság szárnyát,
hogy fölröpüljek és megnyugodjam benned.
Ó, mikor kapom meg azt,
hogy egészen elszakadjam mindentől,
és lássam, milyen édes az Úr, az én Istenem.

Mikor költözöm egészen beléd,
hogy téged szeretve megfeledkezzem önmagamról,
csak téged tapasztaljalak túl minden érzéken
és tapasztaláson,
úgy, ahogy nem mindenki tud.

Most bizony gyakran fohászkodom,
és boldogtalanságomat fájdalommal viselem.
Mert ebben a siralom völgyben
sok nyomorúság szakadt rám, ami gyakran
megzavar, megszorít, árnyékba borít,
gyakran gátol a jóban és megoszt,
csalogat és behálóz,
csak hogy szabad utam ne legyen tehozzád,
s ne örvendezhessem kedves ölelésednek,
amellyel szentjeidet magadhoz öleled.

Kempis Tamás: Krisztus követése

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda